

ПІЗНІЙ РАНОК

IKEA, ПІВНІЧ ПОРТЛЕНДУ.

Ми в *IKEA* — на тридцять сьомому тижні вагітності.

Лишень уяви це, Біне. Живіт роздувся й випирає з мого тіла, наче повітряна куля. Я ступаю скуто, уривчастими рухами, ніби лелека. Тримаюся за поруччя сходів. Що кілька хвилин притискаю руки до поперека, побоюючись, аби хребет не зламався навпіл.

Я маю такий стурбований вигляд, що решта покупців нервує; вони спостерігають за мною краєм ока, щоби бачити, що я вчиню далі. Зупиняють на мені погляд, ніби промовляючи щось на кшталт: «Мабуть, ти готова, вже скоро» або «О, та ти ось-ось луснеш!».

Я в *IKEA*. У будній день. Господи. Іще одне нагадування про те, що для широкого загалу я нічого не важу. Лише літні люди, студенти й бармени купують меблі в понеділок. І, звісно, вагітні жінки. Вони метушаться у відділі дитячих ліжечок, наче зголоднілі алігатори.

Я вдягнута в лавандовий лляний комбінезон і сандалії *Birkenstock*. Такий одяг я бачила на вагітних жінках в *Instagram* і думала: «Нізащо в світі». Такий одяг затирає вашу самооцінку, він ніби промовляє за вас: «Мене більше не грають, я тепер мама. Будь

ласка, посюсюкайте зі мною». Проте виявилось, Біне, що одяг для вагітних коштує так само, як і звичайний. І ми досі не сплатили рахунку, який клініка надіслала мені за останнє УЗД. Тож тепер я вбираюся в будь-який уживаний одяг для вагітних, який тільки можу знайти на *Buy Nothing*¹ або в секонді. Сьогодні це лавандовий комбінезон.

Я вже щонайменше годину стовбичу в дитячому відділі, намагаючись вибрати матрац до ліжечка, бо, звісно ж, воно не вкомплектоване матрацом. І що я собі думала? Що ти спатимеш просто на дошках? Тож тепер я гуглю різницю між пружинним і ортопедичним матрацом, і *Google* підказує, що варто заплатити більше за екологічно чистий матрац для дитячого ліжечка, бо токсини спричиняють рак, а якщо я вирішу придбати ортопедичний матрац, треба переконатися, що він виготовлений без поліуретану. Утім, звісно, *IKEA* не вказує на своєму веб-сайті, з якого саме матеріалу виготовлені їхні матраци для дитячих ліжечок, а якщо і вказує, я не можу знайти цієї інформації, тож шукаю когось у жовтій сорочці, щоб мені допомогли, та всі вони десь поділися.

Ми з твоїм батьком спимо на матраці, який купили на *Craigslist*² і який разом тягли брудним коридором пошарпаного багатоквартирного будинку в північному Портленді, давши якомусь стрьомному хлопцу вісімдесят доларів готівкою.

¹ Міжнародний проект у місцевих громадах, який заохочує до дарування споживчих товарів і послуг.

² Популярний американський сайт електронних оголошень.

— Королівське ложе для моєї королеви, — сказав твій батько, коли ми нарешті запхали матрац до багажника нашої машини.

Та річ не лише в нашому паскудному матраці, Біне. Усе решта важить також. Твій батько, Дом, чоловік тридцяти восьми років, і досі сподівається на велику роль. Він досі вистоює черги на прослуховування. І досі розсилає свої фотографії кастинг-агентам. Він підробляє в кафе, де працює відтоді, як ми познайомилися. Твоя мати — це я, Енні, — вважала, що може стати наступним Теннессі Вільямсом¹, міленіальним Беккетом², марнувала години, відточуючи великий поважний уклін, який колись виконає у яскравому світлі бродвейських софітів, а тепер їй тридцять п'ять, і вона щодня витріщається на таблиці на моніторі комп'ютера, сидючи на двадцять другому поверсі скляної будівлі й тиснувши на кнопки. Згідно з останніми даними, у нас із твоїм батьком є вісімсот тридцять шість доларів на рахунку в банку *Wells Fargo*, автомобіль *Subaru* з пробігом двісті шістдесят тисяч кілометрів і двокімнатна квартира біля гори Табор³, яку ми можемо собі дозволити лише тому, що власник, відчуваючи провину, не наважується підвищити орендну плату або ж виселити нас. І ось я, на тридцять сьомому тижні вагітності, ходжу по *IKEA*. В понеділок.

¹ Американський драматург, сценарист, поет, лауреат Пулітцерівської премії (1948, 1955).

² Ірландський письменник, поет і драматург, представник модернізму в літературі, один із засновників театру абсурду. Лауреат Нобелівської премії з літератури 1969 року.

³ Згаслий вулкан заввишки 194 метри на південному сході Портленду, штат Орегон, США.

З кредитною карткою, кошти за якою, ймовірно, не зможу виплатити аж до смерті.

Я хочу сказати, що перший рік твого життя не буде схожим ні на що, геть ні на що, що чекає на тебе в наступні роки, тож насолоджуйся своїм матрацом без токсинів, поки буде можливість.

Я вибираю найдорожче дитяче ліжечко. Правило всесвіту, Біне, таке: найдорожче завжди найкраще. Я простягаю руку до простирадла для дитячого ліжечка з нейтральними за гендерною ознакою пінгвінами, аж раптом маленький хлопчик вибігає з-за рогу й нашттовхується просто на мій живіт.

— Спенсере! — шипить на нього мати, а тоді звертається до мене: — Вибачте.

Її очі невиразні й темні, і погляд жінки не свідчить про те, що вона справді це відчуває. Хлопчик відкидає чубчик з очей і витріщається на мій живіт, ніби намагаючись встановити зі мною зоровий контакт. Не схоже на те, щоб він почувався винним.

— Спенсере, — знов сердито зиркає на нього мати.

Та хлопчик цілком поглинутий своїми думками. Він простягає свою маленьку ручку і кладе мені на живіт.

— Там малюток, — каже Спенсер так проникливо, як можуть сказати лише маленькі діти.

Мати хапає його й тягне вбік, наче він простирадло на мотузці для білизни.

— Вибачте, — промовляє нишком, ніби її вибачення — це таємниця, якою ми, мами, ділимося одна з одною.

«Твоя дитина дивакувата», — хочу їй сказати. Проте змушую себе усміхнутися й хитаю головою, ніби це нічого не важить, наче я просто не можу

натішитися маленьким Спенсером, бо я ж, очевидно, **СКОРО СТАНУ МАТЕР'Ю**, а тому мушу **ЛЮБИТИ ДІТЕЙ**. Ну а що я можу знати? Можливо, ти теж будеш диваком і я бігатиму за тобою по магазинах із невиразною втомою в очах, промовляючи «вибачте, вибачте» до всіх, кого зустріну.

Отже, звісно ж, дитячого ліжечка тут немає. **ПРОХІД ВОСЬМИЙ, ПОЛИЦЯ ТРИДЦЯТЬ ПЕРША**. Порожня поличка. Ліжечка немає. Тож тепер я стою біля стійки обслуговування клієнтів і благаю байдужу дівчину в жовтій сорочці, яка вкотре повторює, що в наявності залишилося три ліжечка.

— Полиця порожня, — кажу я.

— Ви впевнені, що то була тридцять перша полиця? Киваю:

— Я перевірила двічі.

— Восьмий прохід?

Вона дивиться на мене, ніби я — найдурніша людина, яку вона колись зустрічала. Її волосся з одного боку підстрижене в коротке каре — таке світле, що здається білим, — а з іншого боку голова поголена. Дівчина має довгі акрилові нігті, пофарбовані в рожевий колір із гепардовим принтом, якими вона весь час стукає по стійці.

— Восьмий прохід.

— Згідно з базою, їх має бути три. Мабуть, їх уже хтось забрав.

Вона стенає плечима й відвертається, ніби відмахуючись від мене. На спині її жовтої сорочки великими синіми літерами написано: «Гей!».

Звісно. Звісно, твоє ліжечко в чиемусь візку. Єдиний раз, коли я змогла ухвалити рішення, єдиний

раз, коли справді зуміла надуматися й зупинитися на ПРАВИЛЬНОМУ РІШЕННІ, подолати весь цей шлях сюди, піднятися й спуститися сходами, — і ось тепер, коли твій батько повернеться додому з кафе, у твоїй дитячій кімнаті не буде нового ліжечка, а натомість — лише порожнеча.

— Коли їх вам знову завезуть?

— Це може відбутися за кілька тижнів, — каже дівчина. — Їх привозять, здається, з Китаю.

Ніби я цього не знала. Буцімто думала, що якийсь швед середнього віку сидить у майстерні й шліфує мені те бісове ліжечко.

— У мене немає кількох тижнів.

На цьому я маю кивнути, подякувати й піти геть. Я розумію. Дурних немає.

— Ось чому ми рекомендуємо купувати ліжечка та інші дитячі товари якомога раніше, щоб уникнути таких проблем із запасами, — її тональний крем на обличчі щільний, із помаранчевим відтінком, і, коли придивляюся, бачу лінії від спонжу, що м'яко простяглися по її щоках.

Ой, та облиш! Так ніби протягом останніх дев'яти місяців я просто вилежувалася та їла круасани, вигадуючи ім'я для дитини.

— У нас є й інші моделі ліжечок.

Господи, та вона кепкує з мене. Скільки їй років? Двадцять два?

— Є хтось, кому ви можете зателефонувати? Наприклад, менеджер, із яким я можу поговорити? З кимось, хто міг би ще раз усе перевірити?

Мені потрібне це ліжечко. Ти мусиш дістати це ліжечко.

Вона важко зітхає.

— Гаразд... м-м-м... Отже, я ще раз подивлюся, — каже вона. — Про всяк випадок.

— Березове...

Мої долоні, притиснуті до краю столу, спітніли. Якщо не втримаюсь, я просто сповзу і впаду на підлогу. І більше не підведуся.

— Я знаю, яке саме.

— З рейками.

— Так, звісно, — відказує вона нервово. — Зачекайте тут.

Вона відходить, залишаючи мене непевно стояти біля стійки обслуговування клієнтів.

«Та можеш не поспішати, чорт тебе забирай!» — хочу гукнути їй у жовту спину.

«ПРОСТО ЗАЧЕКАЙ», — так починається кожна порада, яку дають вагітній жінці.

Ти втомилася? Просто зачекай.

Ти зараз нервуєш і боїшся? Просто зачекай.

Гадаєш, що відчула любов? Просто зачекай.

Ніби вибір є.

Ти борсаєшся в мені, б'єш по череву, ніби по барабану, і голод шматує мій шлунок маленькими ножами. Я помираю від голоду, та хочу з'їсти не просто що-небудь, а саме булочку з корицею за півтора долара з *IKEA*. Щойно отримаю ліжечко, я винагороджу себе однією. Або навіть чотирма. Цей товстий шар цукрової глазурі. Я навіть не чекатиму, поки доїду додому, а просто сидітиму в машині і з'їм усі чотири. А тоді злижу глазур із пальців.

Мої ноги вже пульсують, а це — завжди поганий знак. Протягом останнього місяця вони почали